

Stöd det ukrainska motståndet och minska fossilkapitalets makt

[Ur [Links international journal of socialist renewal](#), 3 oktober 2022. Ursprungligen publicerad på tyska i [emanzipation – Zeitschrift für ökosozialistische Strategie](#), 18 augusti 2022. Författarna är ett kollektiv av socialistiska aktivister från Ukraina, Ryssland, Polen, Tyskland, Österrike och Schweiz.* Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Den 9 juni publicerade Heino Berg, Thies Gleiss, Jakob Schäfer, Matthias Schindler och Winfried Wolf ett detaljerat uttalande i *Junge Welt*, där de förespråkade en ”antimilitaristisk defätism” och att Ukrainas militära motstånd mot den ryska ockupationen och kriget ska upphöra.¹ Vi ser deras artikel som en möjlighet att ge ett grundläggande svar om behovet av ett nödvändigt antiimperialistiskt ekosocialistiskt perspektiv som förbinder sig till en global solidaritet.

Vi är förfärade över det sätt på vilket de i denna artikel förvanskar krigets verklighet, och ytterst argumenterar för Putins oligarkregim. På ett förmyndaraktigt sätt rekommenderar de den ukrainska befolkningen att underkasta sig den ryska ockupationen för att få slut på kriget. Författarna nämner inte alls de socialistiska, feministiska och anarkistiska krafterna i Ukraina och Ryssland. De resonerar ur ett strikt tyskt perspektiv. De är inte ensamma om att göra det.

Många av den gamla fredsrörelsens uttalanden riktar sig mot ”västs upptrappning” och ”glömmer” att Ryssland trappade upp redan för längesedan och systematiskt vill förstöra det ukrainska samhället. De fem författarnas uttalande ignorerar den antiimperialistiska solidariteten i en sådan utsträckning att vi anser det lämpligt att föra fram våra argument mot det.

Vänder upp och ner på ansvaret

Författarnas uttalande låter som många bidrag från den gamla fredsrörelsen och den ensidiga skenbart antiimperialistiska vänstern. Givetvis fördömer de i början av texten invasionen av Ukraina ”utan reservationer eller att relativisera”. Men sedan gör de just det: de relativiserar Putinoligarkins aggression. Under rubriken ”Inget intresse av eldupphör” förklarar de i detalj varför NATO är så mycket värre än Ryssland och att väst, först och främst USA, inte vill ha eldupphör utan i första hand använder slagfältet i Ukraina för att försvaga Ryssland.

De fem författarna vänder upp och ner på ansvaret för kriget. De säger att Putin, som öppet och upprepade gånger har avvisat varje eldupphör fränsett en ukrainsk kapitulation, inte är ansvarig för det pågående kriget, utan att det är ”regimen” i Kyiv, som erbjöd förhandlingar om neutralitet bara en vecka innan det ryska angreppet började.

De skriver: ”Kyivregimen valde ända från början ett militärt svar på invasionen, och visar inte ens i början av juni några tecken på att göra några ansträngningar för att nå ett eldupphör”. Det är inte Putinregimen, som upprepade gånger har sagt att den kommer att fortsätta det förödande kriget tills Ukraina kapitulerar, utan Ukraina, som desperat ber om vapen för självförsvar, som är ansvarigt för

* Författarna finns uppräknade efter artikeln – öa.

1 Heino Berg, Thies Gleiss, Jakob Schäfer, Matthias Schindler, Winfried Wolf, ”Antimilitaristischer Defätismus”, *Junge Welt*, 9 juni 2022, s 12.

att låta ödeläggelsen av sitt eget land fortsätta, säger de.

Författarna kritiserar skarpt västs påstådda beväpning av Ukraina, men nämner inte med ett ord att Ryssland inledde sitt erövringsfälttåg först efter en lång period av politiska, ekonomiska, logistiska och militära förberedelser.

Bakom detta omkastade ansvar ligger en grundläggande missbedömning av Putinregimen, vars karaktär de fem författarna inte ens gör elementära försök att definiera. Tvärtom likställer de den protofascistiska Putindiktaturen med den korrumperade borgerliga parlamentariska demokratin i Ukraina. För författarna är de helt enkelt ”två borgerliga stater som båda definieras av ett oligarkiskt system”.

Bisarrt nog litar författarna till tidigare utrikesminister Henry Kissinger som nyckelvitne. Eftersom Kissinger uttryckligen krävde eftergifter från Ukraina, och att de skulle överlåta delar av landet till Ryssland, tillskriver de honom en mer ansvarsfull hållning än USA:s nuvarande ledarskap.

Men Kissingers ståndpunkter har förvisso en kontinuitet. Som presidentens säkerhetsrådgivare lät han från 1969 begrava den vietnamesiska befolkningens motstånd under bombmattor, och 1973 iscensatte han kuppen mot president Allende i Chile som ledde till upprättandet av Pinochets diktatur.

Likaså åsidosätter han nu på äldre dagar det ukrainska folkets suveränitet, och rekommenderar att de ”realistiskt” ger upp. I detta avseende är det ingalunda någon slump att Vladimir Putin, av alla människor, medan han 1993 fortfarande var lokalpolitiker i St Petersburg, valde Pinochets diktatur som mönster, och på så sätt precis som Kissinger avslöjade vad han tycker om demokratiska framsteg.² Kissinger och Putin är bröder i anden. När socialister åberopar Kissinger, av alla människor, som representant för en rimlig ståndpunkt, då visar det på en förändring av det politiska koordinat-systemet och en tvivelaktig argumentationsnivå.

Putinregimen förnekar den ukrainska nationens existens

Kreml vill förhindra varje självständig utveckling av Ukraina. Putins ledning betraktar Ukraina, och Belarus, som en del av Ryssland.³ Ukrainas självständighet motsäger Rysslands påstådda historiska anspråk.

Den ryska ledningen har inte reagerat på en eller annan åtgärd från NATO:s sida. Istället har den grundläggande mål för sitt krig, som den rättfärdigar med en storrysk ideologi. Putin och representanter för hans regim har upprepade gånger placerat sig i historisk kontinuitet med det tsaristiska imperiet, och utesluter därmed den ukrainska nationella kulturens och identitetens existens. I juni likställde Putin erövringskriget mot Ukraina med det Stora nordiska kriget under Rysslands tsar Peter I, och talade helt enkelt om att återta rysk mark.⁴

Således har den ryska ledningen grundläggande, långtgående mål som går långt utöver att slå tillbaka NATO: de är att krossa Ukraina som självständigt land och införliva det som ”Lilla Ryssland”. Krigets praktik sammanfaller med krigsmålet. Städer och byar förstörs systematiskt, befolkningen terroriseras och drivs bort. I de ockuperade områdena upprättar den ryska staten en terrorregim,

2 ”St. Petersburger Politiker [Vladimir Putin] will Diktatur – Pinochet als Vorbild”, [Neues Deutschland 31.12.1993](#).

3 [Tal av ryska federationens president](#), Kreml, Moskva, 21 februari, 2022.

4 ”Putin vergleicht sich mit Peter dem Großen”, [Die Zeit](#), 10 juni 2022.

införlivar skolorna i det ryska skolsystemet, tillåter bara ryska media och inför rubel som betalningsmedel. Fram till 20 juni hade de förflyttat mer än 1,9 miljoner ukrainare till Ryssland, inklusive 300.000 barn. Tusentals ukrainare håller ut i läger i östra Sibirien, långt från Ukraina.⁵

Ukrainas motstånd mot de invaderande ryska trupperna överraskade både USA, de europeiska regeringarna och Putinregimen, och förhindrade en snabb ockupation av landet och inrättandet av en prorysk marionettregering. Det var det folkliga motståndet i Ukraina som ställde alla aktörerna inför en ny situation.

De ukrainska oligarkerna var tvungna att ställa sig bakom motståndet och gå mot Ryssland. Regeringarna i Europa och USA tvingades korrigerera sin bedömning att Ukraina skulle falla samman snabbt. Putin tvingades anpassa sin krigsstrategi till den nya situationen.

Samtidigt förknippar Putinregimen kriget med en ”kamp för värderingar” mot det dekadenta väst. Den vill pressa tillbaka demokratiska rättigheter, det arbetar-, kvinno- och hbtq-rörelserna har uppnått, inte bara i Ryssland utan också i de områden de har inflytande över. Ryssland finansierar och befrämjar extrema högerpartier i hela Europa och världen. Putinregimen är den beundrade spjutspetsen för en reaktionär och till och med fascistisk rörelse tillsammans med Jair Bolsonaro i Brasilien, Marine Le Pen i Frankrike och AfD i Tyskland.

Det ukrainska motståndet sätter vapenleveranser på dagordningen

Det var det ukrainska folkets beslutsamma och självupoffrande motstånd mot ockupations-trupperna som ställde NATO-länderna inför frågan om omfattande vapenleveranser. Omedelbart efter att kriget började, rådde USA:s och Storbritanniens regeringar den ukrainske presidenten Zelenskyj att lämna landet och erbjöd honom skydd. Precis som ledarskapet i Kreml förväntade de sig att Ukraina skulle besegras snabbt. Alla hade fel om det ukrainska folkets motståndsvilja. De antog att europeiska och amerikanska företag, efter en våg av ilska och ekonomiska sanktioner, skulle återgå till vanliga affärer med Ryssland.

Det var Ukrainas envisa motstånd och de ryska ockupationsstyrkornas militära svårigheter som gav NATO-ländernas regeringar möjlighet att försvaga Rysslands militära och geopolitiska ställning med hjälp av massiva vapenleveranser till Ukraina. Alltså verkställer inte det kämpande folket i Ukraina en imperialistisk plan, utan det kämpar för sina legitima mål och rättigheter i det ukrainska samhället, de kämpar för sin existens som ukrainare.

Innan krigsutbrottet kunde det inte vara tal om att NATO skulle beväpna Ukraina. Mellan 2014 och 2022 fick Ukraina 4 miljarder dollar i militär hjälp från USA. Sedan åtminstone 2015 har den amerikanska armén också utbildat ukrainska trupper, om än i relativt liten skala.⁶

Men en stor del av det militära stödet flödade in efter att kriget hade börjat.⁷ Mellan 2014 och 2021 uppgick den direkta militära hjälpen till 2,4 miljarder dollar. Tysklands vapenexport till Ukraina har hittills varit relativt liten. Trots embargo har den tyska vapenexporten till Ryssland sedan 2014 varit

5 ”Berichte über Verschleppungen häufen sich”, [ORF](#), 6 maj 2022. ”Moskau: 230.000 ukrainische Kinder nach Russland gebracht”, [ORF](#), 19 maj 2022. ”Moskau: Fast zwei Millionen Ukrainer nach Russland gebracht”, [ORF](#), 18. Juni 2022. ”18. Juni. Krieg in der Ukraine: So ist die Lage”, [Süddeutsche Zeitung](#), 19 juni 2022.

6 ”USA weiten Ausbildung des ukrainischen Militärs aus”, [Deutsche Welle](#), 25 juli 2015.

7 Denys Shmyhal, ”Ukrainian PM: We need heavy weapons and budget support from the west”, [Financial Times](#), 12 april 2022.

större än till Ukraina, även under perioden omedelbart innan kriget började.⁸

Utan leveranser av militärt användbara delar av från den tyska (såväl som schweiziska, italienska, japanska och amerikanska) verktygsmaskinindustrin skulle inte den ryska försvarsindustrin ha kunnat integrera komplicerade kontrollsystem i sina vapen. Sovjetunionens teknologiska väg var uttömd, och ända sedan dess har Ryssland tvingats importera viktiga maskinverktyg. 2000-talets oljeboom tillhandahöll pengarna. Utan dessa importerade maskinverktyg skulle Ryssland inte kunnat driva en försvarsindustri.⁹

I mitten av april tillkännagav president Biden ett militärt stödprogram på 750 miljoner dollar till Ukraina.¹⁰ Den 19 maj antog slutligen senaten ett program för militär och humanitär hjälp till Ukraina på 40 miljarder dollar, vilket gjorde det till det största utländska stödpaketet på minst två decennier. Men en stor del av denna summa kommer att användas till infrastruktur och ersättningsinvesteringar i USA själv.¹¹ Således har USA:s och NATO:s inblandning fått en genomgripande karaktär. Den amerikanska regeringen säger öppet att den vill försvaga Rysslands militära förmåga betydligt, och samma mål har den ukrainska regeringen.

USA:s och Västeuropas intressen

Europas och USA:s regeringar delar ansvaret för de ökade geopolitiska spänningarna, men inte på grund av NATO:s påstådda omringning av Ryssland som den ryska propagandan målade upp, och som många inom vänstern i Europa tog till sig ganska enkelt. Man glömmer att NATO:s utvidgning med anslutningen av Rysslands grannländer i grund och botten var färdig 2004, och framförallt att flera länder i Östeuropa inte sökte medlemskap i NATO för att de ville upprusta sig militärt utan av rädsla för en ökande rysk revanschism.¹²

NATO-ländernas verkliga medansvar för att motsättningarna förvärrades är deras ekonomiska intressen i de tidigare sovjetrepublikerna. Kapitalet i de imperialistiska länderna i Europa och Nordamerika letade inte bara efter nya NATO-medlemmar, utan ville i första hand öppna fler marknader och skaffa billiga råvaror. För detta behövde de regeringar som kunde organisera den sociala omvandlingar på ett ordnat sätt, och om nödvändigt med våld.

De imperialistiska västländerna, först och främst USA och Storbritannien, såg i Ukrainas inledningsvis framgångsrika motstånd mot de ryska ockupationsstyrkorna en möjlighet att avsevärt försvaga Rysslands geopolitiska ställning genom att stärka Ukrainas militära förmåga. Men NATO-ledarna verkar varken vara intresserade av ett utdraget krig eller att kriget eskalerar. NATO:s sekreterare general Stoltenberg förklarade balansgången vid ett möte i Finland den 12 juni: vid någon tidpunkt, sa han, kommer Ukraina att bli tvunget att tillkännage vilka territoriella förluster

8 "EU-Mitgliedsstaaten haben auch nach dem Embargo von 2014 Waffen nach Russland exportiert", [Investigate Europe](#), 17 mars 2022.

9 Tomas Malmlöf, "The Russian machine tool industry. Prospects for a turnaround?", [FOI](#), februari 2019. Ben Aris, "Russia's sanctions soft underbelly: precision machine tools", [Intellinews](#), 13 juni 2022. Kamil Galeev, [Twitter](#), 22 juni 2022.

10 Anthony Capaccio och Jordan Fabian, "U.S: Prepares Massive New Surge of Military Aid to Ukraine", [Bloomberg News](#), 13 april 2022.

11 Catie Edmondson och Emily Cochrane, "The Senate overwhelmingly approves \$40 billion in aid to Ukraine, sending it to Biden", [The New York Times](#), 19 maj 2022.

12 Simon Pirani, "Ukraine: the sources of danger of a wider war", [People and Nature](#), 21 mars 2022.

det är villigt att acceptera och vilka demokratiska rättigheter befolkningen är villig att ge upp.¹³

Samtidigt är det uppenbart att nyckelländer i Europa, inklusive Tyskland och Frankrike, men även Österrike och Schweiz, bara ger Ukraina ett begränsat stöd. De försöker nå en överenskommelse med den ryska oligarkin. De varken tillhandahåller de nödvändiga vapnen eller bistår det utarmade ukrainska samhället genom att avskriya dess skuld.

Viktiga delar av kapitalet i Europa, speciellt de som är knutna till fossilindustrin (Tyskland, Österrike) och den internationella varuhandeln (Schweiz) har gjort ytterst lönsamma affärer med Putins oligarker i årtal. De skulle snabbt vilja återgå till det normala och återuppta sina affärer. Ryssland är en mycket viktigare marknad för det västeuropeiska kapitalet än Ukraina.

Det kommer allt tätare offentliga uttalanden från viktiga representanter för kapitalet om att få slut på kriget. De menar att västregeringarna ska klargöra för Zelenskyjs regering att solidariteten och tålamodet är begränsat. De är trots allt beroende av rysk gas. En ännu större minskning eller till och med stopp av leveranserna skulle oundvikligen leda till ekonomisk katastrof.

Volkswagens VD Herbert Diess krävde att EU skulle förhandla fram en uppgörelse om kriget. Det yttersta skulle göras för ”att öppna världen igen”.¹⁴ BASF:s styrelse har upprepade gånger varnat för ett embargo mot rysk olja och gas och ser det geopolitiska bildandet av block som ett betydande hot mot affärerna.¹⁵ Chefen för EMS-Chemie i Schweiz, Magdalena Martullo-Blocher, kräver en snabb förhandlingslösning med Putin.

Dessa representanter för kapitalet är givetvis likgiltiga för Ukrainas suveränitet och det ukrainska folkets sociala bekymmer.¹⁶ I en enkät till 280 företag av KPMG sa bara 10% att de hade lämnat den ryska marknaden fullständigt. 37% hade sin verksamhet ”vilande” för att återuppta affärerna senare.¹⁷ Dessa uttalanden visar att stora delar av kapitalet inte har något intresse av ett långt krig. Förr eller senare kommer regeringarna att försöka nå en överenskommelse med Putin om hur man återigen ska öppna världsmarknaderna.

Krigets karaktär

De fem artikelförfattarna i *Junge Welt* vill tillämpa Rosa Luxemburgs, Karl Liebknechts och Vladimir Lenins defaitistiska hållning under Första världskriget på Rysslands nuvarande ockupationskrig mot den ukrainska befolkningen. Denna liknelse med debatterna i arbetarrörelsen under Första världskriget förvanskar historien.

Det vore lämpligare med en kritisk diskussion om den antikoloniala kampens berättigande. Ukraina

13 [Tal av NATO-sekreteraren general Jens Stoltenberg](#) vid Kultaranta-samtalen i Finland, 12 juni 2022. “Vi vet att det finns ett mycket nära samband mellan vad man kan uppnå vid förhandlingsbordet och ens ställning på slagfältet. Så vårt militära stöd till dem är ett sätt att stärka deras position vid förhandlingsbordet, när de, förhoppningsvis snart, kommer att sitta där och förhandla om en fredsöverenskommelse. Så det var ’fred är möjlig’ – det är hursomhelst inte frågan, utan frågan är: vilket pris är man villig att betala för fred? Hur mycket territorium? Hur mycket frihet? Hur mycket demokrati är man beredd att offra för fred?”

14 Hans-Jürgen Jacobs, ”VW-Chef als Kundschafter des Friedens”, [Handelsblatt](#), 10 maj 2022.

15 Intervju av Simon Hage och Martin Hesse, ”Das Letzte, was wir brauchen, ist eine Lagerbildung in der Welt”, [Der Spiegel](#), 2 juni 2022.

16 Christina Neuhaus, ”Ein Deal mit Putin? Magdalena Martullo und der Elefant im Raum”, [Neue Zürcher Zeitung](#), 27 juni 2022.

17 Arno Schütze, Catiana Krapp, Bert Fröndhoff, Anja Müller, Florian Kolf, Maike Telgheder, Stefan Menzel, ”Warum sich deutsche Firmen nicht mal eben aus Russland zurückziehen können”, [Handelsblatt](#), 9 juni 2022.

är trots allt inte något imperialistiskt land och inte heller hotar det att angripa andra länder. Istället är Ukraina ett ungt land, vars oberoende och eget nationsbyggande Ryssland inte accepterar och därför har angripit sedan 2014. Men Putinregimen vill återigen införliva Ukraina som en inre koloni i ett storryskt imperium, så som var fallet under tsarerna.

Alltså för inte den ukrainska befolkningen ett ”ombudsrig” åt NATO mot Ryssland, utan den kämpar sin egen självständighet och för demokratiska och sociala rättigheter, som de skulle förlora helt under en rysk ockupation. Situationen i de så kallade folkrepublikerna i Donetsbäckenet är tillräckligt hotfullt som en trolig framtidsutsikt under en ockupationsregim.

Kriget går givetvis bara att förstå inom ramen för en internationell rivalitet mellan de största imperialistiska länderna. Den upprustningsoffensiv som USA och NATO-länderna inledde redan innan Rysslands angrepp på Ukraina är en förberedelse för möjliga militära konflikter med Kina och den intensifierade kampen om råvaror och ekologiska sänkor.

Alltså är det solklart att USA och de europeiska länderna vill använda kriget i Ukraina strategiskt för dessa mål. Så länge Ukrainas motstånd uppfyller deras mål kommer de att engagera sig, men givetvis inte ovillkorligt. Olika delar av västimperialismernas kapital ser till och med kriget som ett hinder för dem att använda marknaderna i Ryssland. Dessutom är varken USA eller de europeiska länderna krigförande. Om de vore det skulle vi förvisso ha ett världskrig.

Nyligen analyserade Etienne Balibar kriget i ett inspirerande bidrag till diskussionen.¹⁸ På ett övertygande sätt hävdar han att kriget har fyra sammanvävda dimensioner: *för det första* ett nationellt självständighetskrig som i Algeriet eller Vietnam; *för det andra* ett annat krig som är ett resultat av Sovjetunionens och de statsbyråkratiska ländernas sammanbrott; *för det tredje* ett globaliserat krig, eftersom de stridande länderna är indragna i globala allianser och nätverk och kriget får katastrofala effekter på livsmedelsförsörjningen i många fattiga länder; och slutligen *för det fjärde* hotet om kärnvapenkrig, eftersom Putin medvetet använder det som utpressning. Men den avgörande faktorn är självständighetskriget mot den ryska ockupationen, som har ett socialt brett stöd. Balibar drar slutsatsen att ett nederlag för Ukraina är en helt oacceptabel framtidsutsikt.

Karakteristiskt för krigets nuvarande fas är att Ukrainas och de imperialistiska staternas intressen delvis sammanfaller tidsmässigt. I en liknande situation där intressena tidsmässigt närmade sig varandra fick Folkets försvarsstyrkor och Syriska demokratiska krafterna i norra Syrien ett massivt amerikanskt flygstöd under sin kamp mot islamska staten, och utan det stödet skulle de ha förlorat striden.

Vi ser just nu hur detta skydd inte kvarstår inför de ökade turkiska angreppen. Idag kräver ledningen för PYD, det starkaste partiet i nordöstra Syrien, en flygförbudszon från NATO, paradoxalt nog mot NATO-landet Turkiet. Det är förstås inget skäl för oss att ta avstånd från motståndet i Rojava, utan tvärtom en orsak att stärka solidariteten.

Från vår analys drar vi slutsatsen att Ukraina har rätt att få vapen varifrån än de får dem. De amerikanska och europeiska regeringarna tillhandahåller vapen i begränsad mängd och med sina egna motiv. Det är möjligt att västimperialismernas regeringar, som en del av en ”förhandlingslösning” förr eller senare kommer att tvinga Ukraina att avstå från överhögheten över stora delar av landet i öster och söder och således acceptera ett delvis nederlag. I detta avseende befinner sig de som nu

¹⁸ Etienne Balibar, ”In the War: Nationalism, Imperialism, Cosmopolitics”, [Commons Journal](#), 29 juni 2022.

kräver omedelbara förhandlingar inte så långt från ”sina” imperialistiska regeringar.

Förmåten rekommendation om kapitulation och ”socialt motstånd”

I sin artikel i *Junge Welt* döljer författarna knappt sin rekommendation till Ukraina och därmed även till ukrainska vänsteranhängare, fackföreningar och andra befrielseörelser att kapitulera. Tror de verkligen att det under förhållanden av militär ockupationsdiktatur och massdeportation av möjliga oppositionsmedlemmar kan uppstå ett livligt civilsamhälle eller ens stridbara fackföreningar? Ska de ryska trupperna på detta sätt fredligt övertalas att lämna? Idén är grotesk och absurd, och de rekommendationer till Ukrainas folk som härleds ur den är förmyndaraktiga och nykoloniala.

Den 28 juni sa Kremles talesman Dmitrij Peskov återigen klart och tydligt vilka förutsättningarna är för eldupphör: ”Den ukrainska sidan kan sluta med allt innan dagens slut.” För detta, sa han, krävs ”en order till de nationalistiska enheterna”, till de ”ukrainska soldaterna att lägga ner sina vapen”. Kyiv måste också uppfylla alla ryska villkor, sa han. ”Då skulle allt vara över inom en dag.”¹⁹ Så länge den ukrainska befolkningen inte kapitulerar, utbombad, utmattad, traumatiserad och demoraliserad, kommer Putindiktaturen att fortsätta sina terrorbombningar.

Författarna tar inte Putinregimens öppet formulerade krigsmål att krossa det ukrainska samhället på allvar. Det är därför de gör missriktade historiska liknelser. Deras jämförelser med erfarenheterna av ”fredligt” motstånd mot Kappkuppen 1920, mot de franska och belgiska truppernas ockupation av Ruhr 1923, och den tjeckiska demokratirörelsens fredliga motstånd mot de sovjetiska trupperna 1968 är absurda.

De bortser från det faktum att Putinregimen ifrågasätter att det existerar ett självständigt Ukraina och ett ukrainskt nationsbygge. De lyckas inte inse den ryska imperialismens systematiska krigföring, vars syfte är etnisk rensning. Med denna okunniga förmåtenhet visar de fem författarna att de inte ens vill diskutera med de socialistiska, anarkistiska och feministiska krafterna i Ukraina, Belarus och Ryssland. De tar dem uppenbarligen inte på allvar.

Låt oss erinra om hur den syriska revolutionen började. När det syriska folket i april 2011 gick ut på gatorna på ett ytterst disciplinerat och fredligt sätt, gav diktatorn Assad upprepade gånger trupperna order om att skjuta mot folkmassorna. Så småningom bombade han hela städer. Men det räckte inte för att knäcka folkets motståndsvilja. Med början 2015 raserade Putin och hans generaler Aleppo och andra städer till grunden. Samma personer genomför nu sitt förstörelsearbete i Ukraina. Det är välkänt att en stor del av den förmodat antiimperialistiska vänstern i Europa även då höll tyst om dessa brott.

Intellektuella, kändisar och vänstergrupper i Tyskland uppmanar gång på gång till omedelbart eldupphör. Men så länge villkoren för ett sådant eldupphör inte specificeras innebär detta perspektiv att stora delar av Ukraina kommer att annekteras och koloniserats av Ryssland.

De som ställer dessa krav bortser från att den yttersta högern – både i Ryssland och Ukraina – skulle gynnas av en rysk seger. Den kontrollerar redan den ryska staten och skulle fira segern över Ukraina i linje med det och förbereda ytterligare aggressioner. Den yttersta högern i Ukraina skulle kunna utvidga sina organisatoriska och militära nätverk i det väpnade motståndet mot ockupationstrupperna. Mycket mer än det nuvarande kriget skulle detta scenario leda till ett långt krig med tusentals

¹⁹ ”Kreml: Russland würde bei Kapitulation Offensive stoppen”, [ORE](#), 28 juni 2022.

döda, fängslade, deporterade och torterade.

Utveckla ett globalt perspektiv av solidaritet och ekologi tillsammans

Vår solidaritet är med det ukrainska folkets väpnade och oöväpnade motstånd mot de ryska ockupationstrupperna, och vi stöder i synnerhet de feminister, socialister och anarkister som politiskt och självständigt deltar i motståndet med både civila och militära medel. Vi solidariserar oss med fackföreningarna och de sociala rörelserna i Ukraina, som går mot den nyliberala ekonomiska politiken och stöder istället en samhälleligt ekologisk återuppbyggnad. Vi stöder givetvis också de socialistiska, feministiska och anarkistiska krafterna i Ryssland och Belarus, som trots allvarliga faror och risker modigt gör motstånd mot sina härskare.

Förutsättningen för en fredlig lösning av konflikten är att alla ryska trupper dras bort från ukrainskt territorium. Bara på denna grundval kan en process av förståelse inledas mellan de demokratiskt valda representanterna i regionerna i östra Ukraina och regeringen i Kyiv, under internationell övervakning. Vi stöder den frigörande vänsterns krav i Ukraina och kommer att arbeta för att hitta de ryska och ukrainska oligarkernas tillgångar, som har dolts och investerats i länderna i Europa, och använda dem för humanitär hjälp och återuppbyggnad av Ukraina. Ukraina är tungt skuldsatt. Kriget omöjliggör en oberoende ekonomisk utveckling. Därför måste Ukrainas skuld avskrivas.

Samtidigt är vi mot kapitalet i våra länder som fortsätter att göra affärer med Putinoligarkerna och snabbt försöker nå en förståelse med Putinregimen på bekostnad av Ukraina. Vi avvisar de nyligen beslutade och förberedda upprustningsprogrammen av Västeuropa och NATO. De tjänar inte det ukrainska folkets seger under deras kamp mot Ryssland för sin existens, utan de egna långsiktiga imperialistiska målen under konkurrensen om resurser.

Vi förespråkar en upplösning av NATO och den Rysslandsdominerade militäralliansen CSTO. Istället är vi för att bygga upp ett demokratiskt och kollektivt säkerhetssystem. Vapenindustrin i väst och öst måste kontinuerligt avvecklas och omvandlas till samhälleligt nyttiga och med ekologin förenliga industrier.

Vi stöder klimatrörelsens krav på att man ska överge rysk olja och gas som ett första steg mot en fullständig utfasning av fossila bränslen. Putinregimen får inte längre tillåtas finansiera sitt krig och sin förstörelsemaskin med hjälp av intäkter från plundringen och exporten av olja och mineralresurser. Prisökningarna på energi måste motarbetas med billig samhällelig basal försörjning med energi till arbetare, en progressiv prissättning på hög energikonsumtion och genomgripande åtgärder för att spara energi.

För att driva igenom detta perspektiv vill vi bygga en rörelse för att tillsammans med klimatrörelsen och fackliga gräsrotsinitiativ samhälleligt expropriera och ekologiskt omvandla och avveckla de stora fossilföretagen. Det är en förutsättning för att bli fri från fossila bränslen.

De som idag tolererar en rysk seger tolererar också en seger för både det globala och "inhemska" fossil- och varubaserade kapitalet, som är nära knutet till de ryska fossil- och utvinningssektorerna. Därför måste en ny antimilitaristisk rörelse försvara solidariteten med det ukrainska folkets civila såväl som väpnade motstånd, och med de ukrainska, belarusiska och ryska vänsteranhängare som går mot Putinregimens krig.

Ilja Budraitskis är historiker och författare från Moskva. I januari publicerades hans bok ”[Dissidents among Dissidents](#)” av Verso Books. Tillsammans med andra har han grundat vänstermediaprojektet [Posle](#), i exil.

Oksana Dutchak är sociolog, specialiserad på arbets- och genusfrågor och redaktör för den ukrainska vänstertidskriften [Commons](#).

Harald Etzbach är historiker och politisk forskare, redaktör på Rosa Luxemburg-stiftelsen avdelning för Västasien och redaktionsmedlem på [emanzipation – Zeitschrift für ökosozialistische Strategie](#).

Bernd Gehrke är nutidshistoriker och aktiv i [AK Geschichte sozialer Bewegungen Ost-West](#) (Historiearbetsgruppen om sociala rörelser i öst-väst). Han var aktiv i vänsteroppositionen mot SED-regimen i DDR.

Eva Gelinsky är geograf, jordbruksaktivist och medlem i redaktionen för [emanzipation – Zeitschrift für ökosozialistische Strategie](#).

Renate Hürtgen är historiker vars forskning innefattar arbete om ”Staatssicherheit” (Statliga säkerhetstjänsten) i vardagslivet, speciellt på företag i DDR. Hon var aktiv i vänsteroppositionen mot SED-regimen i DDR.

Zbigniew Marcin Kowalewski är verkställande chefredaktör för [polska upplagan av Le monde diplomatique](#). Han var medlem i den regionala ledningen för fackföreningen Solidarność i Lodz 1980-1981.

Natalia Lomonosova är sociolog och forskar på social politik, sysselsättning och migration. Hon är medredaktör på Political Criticism Ukraine och medlem i den demokratiska socialistiska organisationen Sotsialnyi Ruch (Sociala rörelsen) i Ukraina.

Hanna Perechoda är forskare på institutionen för politisk vetenskap vid universitetet i Lausanne och aktiv i [European network for solidarity with Ukraine](#). Hon är från Donetsk.

Denys Pilasj är politisk forskare, redaktör för den ukrainska vänstertidskriften *Commons* och medlem i den demokratiska socialistiska organisationen [Sotsialnyi Ruch](#) (Sociala rörelsen) i Ukraina.

Zachar Popovytj är dataforskare och medlem i den demokratiska socialistiska organisationen [Sotsialnyi Ruch](#) (Sociala rörelsen) i Ukraina.

Philipp Schmid är lärare och aktiv i [Bewegung für den Sozialismus](#) (Rörelsen för socialism) i Schweiz.

Christoph Wälz är lärare och aktiv i Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft (Utbildnings- och vetenskapsfackföreningen). Under krigets första veckor översatte han ett flertal texter från den ryska vänstern och rapporterade om den ryska antikrigsrörelsen. Finns dokumenterat på [linktr.ee/christophwaelz](#).

Przemyslaw Wielgosz är författare och journalist. Är för närvarande chefredaktör för [polska upplagan av Le monde diplomatique](#).

Christian Zeller är professor i ekonomisk geografi. 2020 gav han ut boken *Revolution für das*

Klima. Warum wir eine ökosozialistische Alternative brauchen ("Revolution för klimatet. Varför vi behöver ett ekosocialistiskt alternativ"). Han sitter i redaktionen för [emanzipation – Zeitschrift für ökosozialistische Strategie](#).